(a) Ion Băieşu – schiţe din volumul „Dragoste bolnavă”.
(b)
(c) o poveste – Ion Baiesu

Într-un oraş de provincie, cu mulţi ani în urmă, doi tineri se iubeau cu disperare – povestea aţi mai auzit-o, probabil, undeva sau aţi citit-o în cine ştie ce roman de azi sau din trecut de ce se iubeau ei cu disperare? Pentru ca dragostea lor nu avea nicio perspectiva, părinţii lor se urau între ei de moarte şi nu le dădeau voie să se căsătoreasca – ştiu ca şi chestia asta aţi cicit-o sau auzit-o undeva, poate chiar într-o piesa celebra a unui autor extrem de celebru, dar ce vina am au ca subiectul lui se potriveşte cu subiectul lui? În fond, toată literatura şi dramaturgia mondială trăiesc din aceasta întâmplare atât de simpla şi copleşitoare: un băiat iubea o fată.

Cum vă spuneam, tatăl băiatului era profesor de latina în localitate, iar tatăl fetei era profesor de istorie, tot în localitate: cu prilejul unor săpaturi se găsise o piatră funerara pe care se afla o inscripţie ciudata, fiecare dintre ei lansase o supoziţie, şi de-aici s-a

declanşat o ura care nu s-a stins nici după douăzeci de ani, pentru ca, fireşte, a sosit alt specialist de la centru care a demonstrat ca piatra era lipsită de importanta, întrucât inscripţia cuprindea următoarele: „Aici zace soţul meu Costică Măcelaru, fir-ar mama lui a dracului”. Între timp, bătrânii profesori au ieşit la pensie, dar tot nu s-au împăcat. Copiii lor, crescând mari şi făcând studii strălucite, s-au cunoscut printr-o întâmplare neprevăzuta şi, călcând în picioare cu o superba inconştienta divergentele părinţilor, s-au îndrăgostit. Dragostea a crescut din zi în zi pana a început să le parjoleasca sufletele, tinerii şi-au dat seama că nu mai pot suporta şi au cerut voie să se căsătoreasca. Părinţii au mugit ca nişte fiare înjunghiate, au zdrobit scaune şi mese şi au spart servicii întregi de vesela. Niciodată, au urlat ei, niciodată nu se va întâmpla aşa ceva, doar peste cadavrele lor, doar după ce vor închide ei ochii, şi chiar şi atunci, dacă vor calca cuvântul lor, tinerii să fie blestemati, iar copii ce-i vor naşte să aibă cozi de iepuri şi coarne de tapi etc. Deşi tinerii îndrăgostiţi au căzut în genunchi şi au varsat lacrimi din abundenta, părinţii s-au dovedit neclintiti şi fanatici, ei nu voiau să admită această căsătorie nici în ruptul capului, niciunul, nici altul nu voiau să-şi învingă orgoliul şi să cedeze. Cuprinşi de o muta disperare, tinerii s-au retras în parculetul oraşului şi au început să ofteze cu atâta profunzime încât oamenii care treceau pe lângă ei simţeau un nod în gât. Spre miezul nopţii, când luna tocmai se ascundea sub un nor pufos, cei doi au hotărât să se sinucida. Adică să-şi ia viaţa, să termine cu acest chin crancen, ce rost mai avea să trăiască din moment ce nu puteau fi împreună? A doua zi, întreaga localitate a aflat de intenţia celor doi îndrăgostiţi şi s-a înfiorat. Tinerii mergeau de mana pe străzi, cu privirile pustii de tristeţe, cu sufletele goale de durere, iar cei din jur se întrebau mistuiti de curiozitate: oare cum îşi vor lua viaţa? Se vor spânzura, se vor arunca în faţa trenului sau îşi vor tăia venele cu o lamă de ras? Tinerii s-au dus la unicul hotel din oraş, au închiriat o camera pentru o oră, după care el, băiatul, s-a dus la farmacia de vizavi şi i-a spus bătrânului farmacist: „M-a trimis tata să-mi daţi nişte otrava pentru şoareci”. Bătrânul farmacist a privit o clipă fata decavata a tânărului şi a înţeles despre ce este vorba,

cunoştea şi el trista poveste. Da, desigur, a zis el, un moment, drept care i-a întins un pachetel în care se aflau nişte prafuri. Ce fel de prafuri? veţi întreba. Prafuri otrăvitoare? Nu, nici vorba. Erau prafuri purgative, care ajuta la spălarea stomacului. Tânărul s-a urcat în camera hotelului, unde îl aştepta nefericita sa iubita, a încuiat uşa pe dinăuntru şi, ca să nu se lase ispititi de laşitate, au aruncat cheia pe fereastră. După ce au împărţit prafurile pe din două, le-au înghiţit cu acelaşi pahar şi s-au întins pe pat, îmbrăţişaţi, aşteptând moartea. Moartea întârzia cam mult, coprolul şi-a făcut efectul şi disperarea lor a luat proporţii inimaginabile: camera nu avea baie. Tinerii au fost nevoiţi să spargă uşa şi să caute imediat o toaleta publica. Penibilul întâmplării i-a obligat apoi să fugă din localitate şi să se căsătoreasca separat.

Cu alte cuvinte, drama nu a mai avut loc.

Care e concluzia? Ca viaţa are ciudateniile ei (unele de-a dreptul groteşti): transforma o tragedie în comedie, o înmormântare în nunta sau un mort într-un om viu.

Trăiască viaţa!

(d)

(e) Liber – schiţa umorisitica din volumul „Dragoste bolnava” de Ion Baiesu

Cu totul şi cu totul întâmplător, într-o zi oarecare, soţul veni acasă cu două ore mai devreme ca de obicei. Deschizând uşa, el o surprinse pe soţia sa cu bărbat. După spaima lor supraomeneasca, după chipurile lor răvăşite şi congestionate, după totala lor lipsa de veşminte, soţul deduse pe loc că era vorba de un adulter. De aceea, primul lui impuls fu unul de agresiune: lua un cuţit din bucătărie şi se repezi asupra infame perechi. Dar nu apuca să lovească, deoarece amantul racni cu o voce neverosimil de răguşita:

— Domnule, nu da!

Soţul de opri cu cuţitul în aer, uimit.

— Ce înseamnă „nu da”? se interesă el.

— Adică nu lovi, se explica amantul. Nu este ceea ce îţi închipui dumneata. La mijloc e un sentiment. Eu o iubesc pe dansa.

Soţul fu surprins şi derutat. Lasa cuţitul jos. Vestea ce i se dădea era din cale-afara: tipul o iubea pe soţia sa!

— O iubiţi de-adevăratelea? insista el.

— De-adevăratelea, preciza amantul. Şi doresc să mă căsătoresc cu ea.

Soţul se prăbuși pe primul scaun, iar cuţitul îi cazu pe parchet. „Ei, fir-ar să fie, gândi el, mi se marita sotia! Ziua asta trebuie s-o ţin minte”.

— În acest sens, continua amantul, stăpân pe glasul său, va trebui să stăm de vorbă. Ca de la bărbat la bărbat.

— De acord, zise soţul, dar pune ceva pe dumneata, măcar un pantalon, ca s-avem condiţii egale.

Amantul îşi trase un pantalon şi o cămaşa, iar sotia soţului şi amanta amantului îşi arunca pe umeri un halat de baie. Cei trei se aşezara în jurul unei mese rotunde. Sotia aprinse o ţigară, amantul aprinse o ţigară, soţul de asemenea.

— Vă ascult, zise acesta din urmă, făcând toate eforturile pentru a-şi păstra demnitatea. Deci va iubiţi şi vreţi să vă căsătoriţi.

— Da, spuse amantul. Sper ca acum, după ce aţi descoperit aceasta realitate, nu ne veţi pune piedici şi nu ne veţi şicana.

— Draga, zise sotia către amant, dansul nu este cine îţi închipui tu. E un om de onoare.

Acest gest al sotiei îl impresiona vizibil pe soţ. Demult nu mai auzise un cuvânt atât de bun din partea ei.

— Fiţi fără grija, n-am să vă şicanez. Din moment ce va iubiţi, nu am nimic să vă reprosez. Sentimentul dragostei îmi provoacă întotdeauna respect. Vă urez să fiţi fericiţi.

— Mulţumim, răspunse amantul în numele sau şi al fiinţei alăturate. Dar, deşi ma jenez oarecum, sunt obligat să vă anunţ ca eu nu am o locuinţa corespunzătoare. Apartamentul ne va rămâne nouă.

— Tot?! întreba soţul, răgușind el de data asta.

— Pai nu sunt decât două camere pe hol.

— Dar voi nu sunteţi decât două persoane!

— Dar cât ai stat dumneata aici, cate persoane aţi fost? Tot

două.

— În plus, noi vrem să avem copii, interveni sotia.

— Bine, zise soţul, ma mut, o să-mi iau o camera mobilată. Dar maşina rămâne a mea.

— Ce marca aveţi? se interesă amantul.

— Dacia 1100. Cinzeci de mii la bord.

— Îmi pare rău pentru dumneata, zise adversarul frans, dar va trebui să ne laşi şi maşina.

Soţul se ridica mânios. Nu, zău, era prea de tot.

— Şi maşina?! urla el.

— Draga mea, zise amantul, calm, fă-ne cate o cafea.

Femeia înţelese ca bărbaţii vor să rămân singuri şi pleca în bucătărie.

— Domnule, zise amantul apoi, să discutăm deschis. Cunoşti ce vârsta are sotia dumitale?

— Treizeci şi opt.

— Şi jumătate. Răspunde-mi sincer: cine ţi-o mai ia la vârsta asta fără o înzestrare materiala corespunzătoare, adică fără casa şi fără maşina?

Soţul tăcu, iar amantul puncta încă o dată:

— Aşa ca zi mersi.

Sotia veni cu două cafele: una pentru ea sta lta pentru amant. Îl privi lung pe soţ, după care îi spuse râzând oarecum parsiv, ca pe vremea când o cunoscuse el, cu nouăsprezece ani în urmă, în autobuzul 31:

— Poate te grăbeşti, iar noi te reţinem.

Soţul se ridica.

— Atunci, zise el, o să mai trec eu altă dată, ca să discutăm amănuntele necesare.

— Când doreşti, zise amantul, că nu ne deranjezi.

Dar lasă-ne ţigările, ca ni s-au terminat.

Soţul lasa pachetul de ţigări şi o zbughi pe uşa.

Ajungând în strada, el îşi ridica mâinile şi privirea spre cer şi urla ca scos din minţi:

— Sunt liber! Sunt liber! Sunt liber!

Lumea îl privea uimită.

— Sunt liber! Sunt liber! Sunt liber! urla el şi alerga pe trotuare, turbat de fericire.

Cum tocmai atunci trecea pe strada o maşina a „Salvarii”, câţiva cetăţeni binevoitori puseră mâna de la mana şi-l imobilizară cu forţa, în timp ce de sus, de la balcon, sotia şi amantul priveau scena cu o neruşinata nepăsare.

(f)

(g) „Condica de reclamaţii” – Ion Baiesu

Ma apuca o foame cumplita, intempestiv, şi intru într-un mic restaurant marginas, cu nume duios, ma aşez la masa, aştept circa douăzeci şi două de minute, îl strig pe ospătar de noua ori (alo, pst, tovarăşu’, fii drăguţ, dacă nu te superi, etc.), în sfârşit, vine. E nervos:

— Ce mă tot pasai, dom’le, ca nu stai în vânt şi-n ger, nu te ploua, nu te ninge!

M-am obişnuit să nu răspund la provocări.

— Ce aveţi de mâncare? am întrebat.

— Friptura şi carnati.

— Friptura de ce?

— Pai de ce poa’ să fie decât de porc?!
— Altceva?
— Nimic.
— O telemea, nişte roşii, o salată…
— Dom’le, te mai gândeşti dumneata, eu n-am timp de pierdut.
Revine peste alte douăzeci și două de minute.
— Dom’le, zic, dă-mi o friptură, dar să fie slaba.
— Nicio grija, o pun acum la cura de slabire.
Vine peste trei sferturi de oră cu o bucată de microporos, o talpa de bocanc cazon umblata pe două fronturi, un ghem de zgârciuri și tendoane, grasa și sleita.
— Dom’le, zic, ce mi-ai adus dumneata aici este imposibil de mâncat.
— Păi ce, te oblig eu s-o mănânci? Ai comandat-o pe banii dumitale, poţi s-o dai la câini sau la pisici.
Într-adevăr, sub masa mea forfoteau vreo cinci pisici şi patru câini, aflaţi într-o perfecta înţelegere tacita.
— Draga, zic, fii amabil şi da-mi condica de reclamaţii.
— Ce să fac?
— Să-mi dai condica de reclamaţii.
— Din ce-ţi veni?
— Vreau să scriu ceva acolo.
— Dar de ce nu scrii mai bine acasă, la părinţi, la rude, zi-le ceva de sănătate şi belşug.
Eram calm ca o stâncă de granit și insistent ca un ciocan pneumatic.
— Dacă nu-mi dai condica, anunţ Inspecţia comerciala. Aveţi telefon?
— Avem, dar e cu lacăt.
— Cheamă responsabilul.
— Păi ce, eu sunt valet?
Mă duc personal şi-l caut pe responsabil, intru prin nişte birouri, prin magazie, bucătărie, spălătorie de vase, şi-l găsesc la depozitul de vinuri, mâncand pastrama pe un fund de butoi, împreună cu nişte

amici, era o veselie nebuna pe ei; îl chem deoparte şi-i spun ca dacă nu mi se da condica de reclamaţii, mă voi adresa presei, merg până-n pânzele albe. Responsabilul se crispează, mai întreabă cu ce ospătar am avut de-a face, „e clar, zice el, ăla e un obraznic ce nu s-a pomenit, mâine îl dau afară, poftiţi la masa, va servesc eu personal, nici nu concep să plecaţi din localul nostru nemulţumit”. Mi se aduce un muşchiulet de vaca splendid, parca era pictat de Rembrandt, cu o garnitura de legume excelent asortate, plus pâinica prăjită. Dar înainte n-aţi dori o gustărica cu puţin somon şi puţin batog? „Vai, dar de unde aveţi minunaţiile astea”, zic eu năucit, dar responsabilul îmi şopteste „lăsaţi, nu e o problemă pentru noi când e vorba de un client pe care îl iubim, ce-aţi zice de o sticluta de Riesling vechi de 12 ani?”

Am mâncat şi am băut ca un rege, trei ospatari în frunte cu responsabilul roiau în jurul meu. La sfârşit, mi s-a adus o nota de plata modesta, din care lipseau gustările şi vinul, acestea fiind o mică atenţie din partea trustului, după care mi s-a adus condica. Mi-am scos stiloul și am scris: „Acesta este, fără îndoială, cel mai desăvârșit local din sud-estul Europei”. După care m-am iscălit descifrabil.

Am fost condus pana la maşina de către întregul personal al localului, ne-am sărutat cu lacrimi în ochi, promiţând că nu-i voi uita niciodată, sugerându-mi-se, cu discreţia cuvenita, ca nu ar strica dacă aş arunca câteva cuvinte în presa despre bunul lor renume.

În altă zi, intru într-un alt local, cam de aceeaşi categorie, cer de mâncare, mi se răspunde destul de cuviincios, mi se aduce o friptură onorabila, dar ce-mi zic: de ce să nu repet figura şi să fiu servit ca un conte? Drept pentru care cer condica de reclamaţii. Vine însuşi responsabilul cu ea, mi-o aşază pe masă, mi se oferă un pix, după care mă apuc de scris: serviciul în acest local este defectuos, fripturile sunt necomestibile, personalul este murdar și insolent. Responsabilul ia condica și pleacă, demn. Peste cinci minute apare o tipă grasa, îmbrăcata în alb, care îmi spune ca ea e bufetiera şi ce-am împotriva fripturilor ei, de ce insult o încadrata veche de douăzeci de ani, cine sunt eu? „Cine eşti tu, ma murătura, de te legi de mine, că-ţi dau o fleica peste gura, huliganule, zi mersi că nu-l chem pe bărbatu-miu ca să-ţi

înmoaie oasele! „Între timp, femeia de serviciu începe să măture în jurul meu, îmi ordona sa ma ridic imediat de la masa, ma pocneşte straşnic la turloaie cu coada maturii, după care ma amenința ca cheamă sectoristul, cum mi-am permis să-i fac cu ochiul şi să-i propun să o conduc acasă? Tot localul se uita la mine, vine ospătarul şi mă anunţa ca nu serveşte clienţi în stare de ebrietate, îmi ia friptura din fata şi mă calca pe bombeu, strivindu-mi două degete strict necesare. Când ies afară, în strada, îmbrâncit, dau nas în nas cu responsabilul, care tocmai îmi dezumfla cauciucurile de la maşina, pe motiv că am parcat pe spaţiul rezervat localului. În timp ce o lua la picior, grăbit, acesta mi-a strigat:

„Ma, dacă-ţi place să scrii prin condici, de ce nu te faci scriitor?"

Acum nu ştiu cum să procedez pe viitor când intru într-un local: să cer condica sau să n-o cer?

(h)

(I)

(j)

(k) Sinceritate – schiţa umoristica din vol. Dragoste bolnava, de Ion Baiesu

Un tip (destul de mic, destul de gras), prezentându-se sub numele de V. Ceapa, vine la un avocat pentru o problemă.

— Vă ascult, zice avocatul, aprinzându-şi o ţigară scumpa şi sorbind dintr-o cafea bine făcuta, fără a-i oferi acelaşi lucru clientului sau (a se observa ca toţi avocaţii procedează în acelaşi mod cu toţi clienţii).

— Uitaţi, zice clientul V. Ceapa, despre ce este vorba. Eu m-am căsătorit cu un anumit timp în urmă cu o femeie. Mai precis, cu sotia mea. Sotia mea este cam mititica, satena, bine făcuta, bineintretinuta, bine propor…

— Amănuntele acestea au vreo importanta? întreabă avocatul în timp ce-şi fuma ţigara.

— Nu, răspunse V. Ceapa, dar am vrut să fiţi bine informat. Deci, ne-am căsătorit şi am dus o viaţă normală împreună un anumit număr de ani, care, dacă nu vă interesează, nu vi-l spun.

— Spuneţi-mi.

— Zece.

— Mersi.

— Deci am dus o viaţă normală zece ani. Ce s-a întâmplat după zece ani?

— Ce s-a întâmplat?

— Duap zece ani tocmai ma întorceam de la Buzau cu trenul. Mă duc la vagonul-restaurant să beau o bere, ma aşez la o masă la care se mai afla încă o persoană, mai precis o femeie destul de tânăra şi bruneta, care bea cafea şi se uita afară, la peisaj, oarecum îngândurata, aproximativ trista. Abia mai târziu, mai exact la Ploieşti Sud, ea s-a întors spre mine şi m-a privit lung. „Dom'le, zice ea, eu te cunosc pe dumneata de undeva. „Doamna, zic, e posibil, deşi călătoresc destul de rar, având un serviciu sedentar".

— Sunteţi poet? întreba avocatul. Observ ca răspundeaţi în versuri.

— Domnule avocat, se supara V. Ceapa, eu am venit la dumneavoastră pentru altceva, nu pentru a fi ironizat. Dacă aveam nevoie de o ironie, mă duceam la alt specialist.

— Domnule, zise avocatul, îmi cer scuze, dar vă rog să fiţi mai succint. Ma aşteaptă şi alţi clienţi.

— Bine. Cum doriţi. Voi fi mai succint. Ajungem în Gara de Nord şi eu îi propun să o ajut cu transportarea bagajelor, ceea ce dansa a fost de acord. Am condus-o până acasă cu autobuzul 74, care merge destul de mizerabil, iar dansa m-a invitat în casa şi m-a servit cu o vişinata proprie. Din discuţia care a urmat, ca să fiu succint, a reiesit că ne simpatizam reciproc şi ea m-a întrebat dacă n-aş putea lipsi de acasă în seara respectiva, pentru a ne distra împreună, ceea ce am şi făcut. A doua seara la fel, a treia seara la fel, pentru ca în cea de a patra seara sa ne dam seama că între noi s-a format un sentiment serios, drept pentru care eu i-am declarat că nu pot să ascund acest fapt sotiei, pe care nu am minţit-o niciodată în cei zece ani de căsătorie, fiind cinstit cu ea pana la fanatism. Ea a fost de acord, spunându-mi ca a divorţat de fostul soţ tot din cauza sincerităţii, pe care o pune mai presus de

orice sentiment, drept pentru care m-am dus acasă şi i-am declarat sotiei adevărul curat, adică „uite, draga, să şi-aşa". Sotia a făcut ochii mari, în sensul ca nu – i venea să creadă aceasta chestiune, ea era convinsă că am s-o iubesc pana în mormânt, şi zice că ar vrea să stea de vorbă cu persoana respectivă. De acord. A doua zi, seara, se îmbraca sotia frumos, se îmbraca şi persoana frumos şi ieşim la un local de categoria întâi. Aici, după ce am servit cate o friptură de porc destul de gustoasa, sotia şi persoana au avut o discuţie sincera, în timp ce eu ascultam orchestra, de asemenea destul de reuşita, şi situaţia s-a lămurit: adică sotia a intels ca între mine şi persoana e vorba de ceva sincer şi trainic. Pe urma, ca să nu mai intru în detalii, sotia s-a întors singura acasă, iar eu am condus persoana acasă, fără însă a rămâne la dansa, ci am venit imediat la sotie pentru a vedea care este concluzia la care a ajuns şi ca nu cumva să săvârşeasca vreun gest cu urmări. Sotia era foarte calma şi mi-a spus ceva care m-a mirat, în sensul ca şi ea e încurcata cu o persoană pe care a întâlnit-o în parc, un bărbat pensionat de boala la patruzeci de ani, dar care se prezintă foarte bine. Adică era de acord să-mi dea divorţul în principiu, nu însă imediat, ci după ce va vedea ce intenţii are persoana pensionara cu ea, care persoana pensionara era şi ea încurcata cu o femeie căsătorita, pe care nu putea s-o părăsească brusc, pana nu vedea dacă nu cumva dorea să divorţeze ea şi să se căsătoreasca cu el. Eu am propus atunci să lămurim lucrurile cât mai repede cu putinţa, ca să nu ne cream probleme reciproc. În acest sens, sotia a aranjat o întâlnire între ea, eu şi persoana cu care era încurcata, adică pensionarul de boală, care a venit la întâlnire cu persoana căsătorita cu care era încurcat. Am luat masa împreună la un local cu grădina, am servit cate un muşchiulet de porc şi doi mici şi am discutat lucrurile frans, reiesind următoarele, ca să fiu succint: femeia căsătorita cu care era încurcat pensionarul de boala nu avea pretenţie la căsătorie de la acesta, întrucât ea avea un soţ destul de bine, adică avocat, om în vârsta, de care nu dorea să se desparta, deci îi dădea voie pensionarului de boala sa se căsătoreasca cu sotia mea, întrucât nu a urmărit decât o aventură distractiva, dat fiind că aşa se plictiseşte foarte mult, iar soţul îi da orişicat libertate

doreşte. În acest sens, pensionarul de boală, foarte bucuros, a invitat-o la dans pe sotia mea, iar persoana căsătorita m-a invitat pe mine, întrebându-mă în timpul tangoului ce perspectiva am, în ce sens doresc să-mi refac viața și dacă nu aş dori să încerc o combinaţie cu dânsa, ceva extra, adică fără pretenţii, nici din partea mea, nici din partea ei, pentru ca nu doreşte să-şi părăsească soţul, acesta fiind avocat, om varstnic și îngăduitor. Eu i-am răspuns ca deja sunt în perspectiva cu o persoană fata de care am sentimente sincere, dar ca asta nu înseamnă un refuz, trebuie să ne vedem, să ne cunoaştem, poate că e totuși bine să discutăm și cu soţul în caz că ne înţelegem, să obţinem o despărţire şi să ne căsătorim, pentru ca mie îmi plac lucrurile sincere şi deschise, nu vreau să am necazuri pe linie de serviciu, adică să fiu acuzat de imoralitate, neseriozitate, instabilitate sau mai ştiu eu ce naiba. În sfârşit, ca să fiu succint, am contractat cu persoana o întâlnire pentru a doua zi, anunţând-o în prealabil pe persoana din tren de chestiunea care s-a ivit, întrucât eu sunt sincer şi nu pot să mint. Dansa a zis că e de acord să mă întâlnesc și cu Împărăteasa Cleopatra, cu condiţia să fiu om de cuvânt și să nu o încurc, adică să aleg ori alba, ori neagră. LA întâlnirea de a doua zi, persoana care fusese încurcata cu pensionarul de boala m-a atras foarte mult şi brusc din punct de vedere fizic şi psihic, drept pentru care eu i-am propus totuși o căsătorie, la care dansa a zis ca dacă eu insist, atunci să merg să discut cu soţul ei în acest sens…

— Domnule, scuză-mă, dar mă doare capul, spuse avocatul, care înghiţi pe loc un antinevralgic. Vorbeşti de o oră, când puteai să-mi explici toate astea în câteva fraze. Am înţeles: vrei să te divorţez.

— Nu, zise V. Ceapa, pentru asta am avocatul meu, care se ocupa de chestiune. La dumneavoastră am venit în problema sotiei.

— Care sotie?

— Sotia dumneavoastră.

— Ce-i cu sotia mea?

— Pai eu ce-am vorbit până acum?! Nu v-am vorbit de persoana care a fost încurcata cu pensionarul de boala şi care acum e cu mine?!

— Da, şi?

— Cum „şi”?

În sfârşit avocatul realizează situaţia, se clatina de două ori, după care cazu leşinat. V. Ceapa, un tip destul de mic, destul de gras şi sincer, se ridică şi pleca nedumerit. Trecând prin anticamera, ceilalţi clienţi ai avocatului îl priviră cu o antipatie evidenta.

(l)

(m) „Colegul de banca” – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava”.

Mergând, într-o zi, pe strada Brezoianu (cine m-o fi pus să trec în ziua respectiva pe strada Brezoianu?), ma întâlnesc faţă în faţă cu un tip brunet, foarte zdravăn şi foarte roscovan, care mă ia în braţe şi mă pupa pe obraji şi pe frunte. Tipului îi dăduseră pur şi simplu lacrimile de emoţie, erau lacrimi adevărate, le vedeam cum curgeau pe obrajii lui îmbujoraţi.

— Ce faci, mă, Ionele? ma întreabă el cu reproş şi mahnire. lume posibil, mă, să nu ne vedem noi de atâta vreme, bucureşteni de peste douăzeci de ani? Cum e posibil? Tu ştii de când te caut?

Încerc să-mi revin şi să-mi aduc aminte de unde cunosc individul. Nu e nevoie să fac niciun efort.

— Ma, tu mai ţii minte când eram noi colegi de banca în scoala primară?

Ştiam că fusesem coleg de banca cu un blond, care lucrează în prezent la PECO.

— Nu mult, vreo două săptămâni, cât a avut alalaltul pojar. Ma, ce băiat bun erai tu atunci, cum mă ajutai tu la învăţătura, cum îmi împrumutai caietele tale, gumele tale, creioanele tale…

Ma taraste în primul restaurant şi-mi povesteşte decurs de trei ore, viaţa lui din ultimii douăzeci şi cinci de ani, cum nu s-a realizat el din pricini absolut obiective, mai ales din cauza unei sotii crampon care, ca să-l lege de ea pe viaţa, i-a făcut doi copii, altfel minunati, dar ce-i trebuia lui copii? Lui îi trebuia libertate de acţiune, ca să se poată pregăti şi împlini pe plan profesional. Din pricina asta nu şi-a putut termina nici studiile, s-a delasat în munca, nu a fost promovat. Noroc că m-a întâlnit; şi cum m-a căutat, de câte ori nu m-a aşteptat în faţa

„Casei Scânteii”, în ploaie şi vânt, ce mult aş fi însemnat eu pentru el în momentele grele! Mă rog, nici acum nu e târziu, în calitate de coleg de banca pot să fac o mulţime de lucruri care să-l pună pe picioare. Drept pentru care îmi face un program minimal, pentru următoarele săptămâni: să-i grăbesc divorţul, dat fiind ca bestia de nevasta-sa continua să-l şicaneze, vrând să-i distrugă complet cariera. În al doilea rând, va trebui să aranjez în aşa fel divorţul încât să nu dea niciun fel de pensie de întreţinere pentru copii: cu banii lui au fost crescuţi până acum, de-acum încolo să-i crească şi ea, să se ducă la munca, să vadă şi ea ce e greul. În al treilea rând, întrucât el a întrerupt studiile superioare acum cincisprezece ani în primul semestru al anului întâi, va trebui să mă duc să-i fac rost de o derogare prin care să i se dea voie să reia studiile direct din anul doi, eventual cu mici examene de diferenţa, la fără frecventa. La aceste examene va trebui să-i dau o mică mana de ajutor, în sensul să-i pun nişte pile la profesori, cine dracu' mai ştie materie după cinspe ani de întrerupere?! În fine, deocamdată îmi mai cerea doar să-i fac rost de o garsoniera şi un medicament pentru o mătuşa.

— Ce dracu', mă, dacă nici tu, colegul meu de banca, nu mă ajuţi, atunci la cine să mă duc?!

Mi-am notat tot ce mi-a spus într-un carneţel, l-am întrebat dacă n-ar vrea să-l trec direct în anul trei de facultate fără niciun fel de examene de diferenţa, dacă doreşte ca garsoniera să fie dubla şi ultracentrala şi dacă nu ar fi bine să ceară şi ceva despăgubiri din partea sotiei pentru timpul pe care l-a pierdut lângă ea atâţia ani. A zis ca da, am idei bune, să fac tot ce-mi sta în putinţa ca să rezolv chestiunile acestea cât de repede, pentru că are şi alte lucruri care să mă roage, mai ales în legătura cu promovarea lui pe plan profesional. Ma despart de el dându-i un număr de telefon fals şi o iau la fuga pe Calea Victoriei în zigzag, ca să-mi piardă urma. Între timp, îmi aplicam numeroşi pumni în cap: ce căutam eu la ora respectivă şi în clipa respectiva pe strada Brezoianu?

(n)

(o) „Uitucul” – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul

„Dragoste bolnava".

Acum o săptămână, sotia îmi zice:

— Vezi ca peste trei zile e ziua mea. Fă în aşa fel încât să nu uiţi, ca de obicei. Ar conta foarte mult pentru moralul meu.

De peste douăzeci şi cinci de ani uit ziua de naştere a neveste-mii, în timp ce tot de peste douăzeci şi cinci de ani ea nu uita niciodată când e ziua mea. De asta data sunt ferm hotărât să evit penibila gafa. Drept pentru care, spre aducere aminte, îmi fac cele mai diferite semne: noduri la toate batistele şi cravatele, un nod la degetul arătător, unul la urechea dreapta şi unul la coada căţelului, îmi pun pantoful din dreapta în stânga şi invers, îmi încalţ un ciorap pe fata şi altul pe dos şi-mi fac un nod la unica şuviţa de par pe care o mai port pe cap. În zadar! Alaltăieri ma scol bine mersi, ma îmbrac, îmi beau ceaiul şi plec spre uşă, în timp ce navastă-mea se uita lung-lung spre mine, cu o privire ce colcaia de ironie şi dispreţ. Abia spre seara, când mă întorc de la serviciu şi de la o bere băută în picioare, cu colegii, îmi observ nodul de pe deget şi scot un urlet de fiara ranita cu glonţul dum-dum: vai, vai, iar am uitat, ce mă fac?! Intru val-vartej într-o florarie, iau o zambila la ghiveci, mă duc acasă spasit, zic un „la mulţi ani, draga", la care nevastă-mea clatina din cap, definitiv resemnata.

— Îmi pare rău, dragul meu, dar eşti incorigibil.

— Da, zic eu, dărâmat sufleteşte sunt.

— Ca să te mai iert cât de cât, fă-mi nişte servicii. Diseară vin pe la mine nişte prietene. Du-te după cumpărături.

Fericit că mi se da o şansă de reabilitare, alerg ca un cal de curse, străbat toate pieţele oraşului, de la Matache la Pantelimon, colind toate magazinele, stau la toate cozile, iau mâncare, iau băutura, iau delicatese de import, prăjituri de la „Capsa", iau trufandale şi vin acasă cu cinci sacoşe în braţe. Aveam hainele rupte pe mine şi fata desfigurata de oboseală. Sotiei i se face, în sfârşit, mila şi-mi zice:

— Mersi. Acum poţi să te duci la culcare. Vrem să rămânem între noi.

Pe la şapte seara au venit musafirele şi s-au pus pe băut cafele şi pe fumat ţigări cu filtru. Eu am urmărit programul la televizor în altă

încăpere. Când acesta s-a terminat, ele tocmai beau al treilea rând de cafele şi vorbeau toate patru odată. Am încercat să trag cu urechea. Bineînţeles ca fiecare vorbea despre bărbatul ei. În clipa aceea, una dintre ele spunea, cu o voce mai dulce ca mierea:

— Vai, al meu e o podoaba. Să vă spun ultima lui figura…

Am preferat să mă strecor tiptil în dormitor şi să mă culc. Dimineaţa m-am sculat voios şi m-am îmbrăcat ca să merg la serviciu. Musafirele erau tot acolo, sorbeau încă un rând de cafele. Am tras cu urechea. Tot despre bărbaţi vorbeau. Nevastă-mea, de pildă, tocmai spunea:

— Oh, cât despre al meu, aş prefera să nu-mi aduc aminte. Am făcut greşeala să-l trimit ieri după cumpărături. Mi-a adus nişte oribibilităţi…

Am pornit spre ieşire în vârful picioarelor, salutând în dreapta şi-n stânga, umil. Pe scări, mi-am adus aminte de ceva şi m-am întors. Căţelul era la uşă. I-am deznodat coada. Sărmanul, cu câtă recunoştinţa şi înţelegere ma privea!

(p)

(q) „Minte-mă frumos” – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava”.

— Draga, tu ma minţi des pe mine?

Soţul rămâne cu lingura încremenita deasupra ciorbei de vacuta.

— Draga, răspunde el, asemenea întrebări nu se pun la masă. În orice caz, nu la felul unu. Dacă vrei o discuţie pe această temă, păstrează-te pentru desert.

Sotia aşteaptă cu demnitate desertul (placinta cu mere) şi punctează:

— Ia zi, când m-ai minţit tu pe mine ultima oară?

Soţul se gândeşte timp de un minut, cu o intensitate care-i măreşte pupilele şi-i ridează fruntea. Efortul lui este vizibil.

— Draga, ultima oară te-am minţit azi, de unu aprilie.

— Asta n-a fost minciuna, a fost păcăleala, ceva simbolic şi tradiţional. Spune-mi când m-ai minţit de-adevăratelea. De pildă,

alaltăieri, când ai venit acasă la miezul nopţii, de-ai trezit toţi vecinii de pe palier. De ce-ai trântit uşa la intrare? De ce mi-ai spus ca vii de la birou, unde ai avut lucrări urgente, când eu am telefonat acolo şi n-a răspuns nimeni, nici la tine, nici la şef, şi când eu am constatat cu nasul meu ca miroseai a „Riesling” de Valea Călugărească la trei sferturi? De ce? De ce m-ai minţit?

— Dintr-o rea obişnuinta, draga mea. Decât să spun adevărul, prefer să spun o minciună. Mi-e mai simplu.

— Bine, de acord, ma minţi din obişnuinta şi comoditate, ţi-e greu să recunoşti de prima oară c-ai fost la sprit cu colegii, în timp ce eu aştept de o lună sa ma scoţi la un film, dar cel puţin mai fă şi tu un efort de imaginaţie, mai schimba placa, minte mai frumos. „Am fost la birou, am avut de lucru”. Cine te mai crede? Nici copii de lapte. Dar ia spune-mi, de pildă, aşa: „Draga, să vezi ce chestie teribila am păţit, ca din cauza asta am şi întârziat: tocmai ieseam de la birou, când vad în strada lume multă adunată în jurul uimii copil de câţiva anişori, care plângea. Eu, milos cum sunt, ma reped imediat, iau copilul, îl mângâi, îi cumpăr bomboane, aflu că s-a rătăcit şi că nu mai ştie să se întoarcă acasă… „Şi de aici începe aventura.

— Ce aventura? întreabă soţul, năuc.

— Adică spui că ai fost cu copilul prin patru cartiere, că ai întrebat din casa-n casa cine-l cunoaşte, pana i-ai găsit, în sfârşit, părinţii, părinţii te pupa şi te uda cu lacrimile lor, vor să-ţi dea o recompensa, tu nu primeşti nimic, decât un pahar cu vin, şi aşa mai departe. Asta da, e o minciună, chiar dacă te suspectez, totuşi ma emoţionez şi-mi zic: uite, soţul meu, pe care-l credeam aşa şi-aşa, e în stare şi de gesturi sublime, te-aş pupa, ai creşte în ochii mei. De ce nu ai imaginaţie?

— Draga, ca să fiu sincer, eu am un coleg care mi-a dat acest sfat, dar n-am avut curajul. El, când întârzie în oraş, îi spune neveste-sii nişte chestii de cazi pe jos, are o fantezie mai ceva ca Jules Verne. Ştii ce i-a spus ultima oară când a întârziat în oraş? Că l-au răpit nişte extratereştrii, care l-au dus în pădure la Baneasa şi l-au interogat vreo patru ore, i-au luat banii din buzunar şi l-au ameninţat ca, dacă spune

ceva la cineva, îl topesc cu laserul. La care el a întrebat: „Dar sotiei pot să-i spun? „Sotiei, da”, au spus ei. Ce părere ai de minciuna asta?

— E foarte bună.

— El mi-a spus că pot s-o folosesc şi eu, dar mie mi-a fost jena, e prea gogonata. Auzi, vrei să-ţi mai spun una tot de-a lui? Adică nu, pe-asta nu ţi-o mai spun. Ţi-o spun săptămâna viitoare, când mă duc la cuplaj şi, după cuplaj, conform tradiţiei, mă duc cu băieţii la un sprit, ca să comentam situaţia fotbalului românesc şi european. Atunci, când mă întorc pe la unspe-doispe noaptea, ţi-o spun. E grozava, a fost folosita de trei ori până acum.

— Şi mi-o spui ca şi cum ţi s-a întâmplat ţie?

— Da.

— Of, spuse sotia, plecând spre bucătărie, ca să spele vasele. Dragul meu, când o să gândeşti şi tu odată cu capul tău? Când o să fii şi tu pe picioarele tale?

(r)

(s) „Recunoştinţa” – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava”.

— Ma mai cunoşti?

— Nu.

— Serios?!

— Pe cuvânt.

— Acum un an, exact pe o vreme ca asta, ai rămas în pana de motor pe strada Academiei. Mai ţii minte?

— Da. Nu-mi pornea.

— Se terminase bateria. A trebuit să te împing.

— Dumneata?

— Cu încă doi inşi. Cincizeci de metri, pana am scos limba de un cot. Pe urma maşina a luat-o şi te-ai dus.

— Dacă ma opream, se oprea…

— Ştiu, nu contează. N-am venit să-mi mulţumeşti. Am venit să mă ajuţi într-o problemă. Ma ajuţi?

— Dacă pot.

— Poţi. E vorba de un schimb de locuinţa. Am două şi am găsit

patru pe hol.

— Şi?

— Nu mi se da repartitia. Cica e prea mult spaţiu pentru mine şi nevastă-mea. Într-adevăr, e mult, dar poate înfiez un copil, poate aduc un nepot, o mătuşa… Poţi să aranjezi ceva la primarie?

— Nu pot.

— Nu vrei?

— Da. Nu vreau. De ce să iei mai mult spaţiu deca ţi se cuvine? Înfiază doi copii şi pe urma cere patru camere!

— Văd că te pricepi la sfaturi. Dar dumneata cate camere ai?

— Cate am dreptul.

— Vedea-te-aş în pana!

— Mersi.

(t)

cu) „Problema geniului" – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava".

O mătuşa pe care n-o mai văzusem de circa o jumătate de secol ma suna intempestiv şi-mi comunica următoarele:

— Draga, vezi c-o să te caute din partea mea un tânăr, e vorba de un nepot, blond şi simpatic. Să-l ajuţi, că merită.

Peste exact o oră suna la uşa nepotul mătuşii – un tânăr înalt, excelent făcut fizicamente, cu o privire albastra şi insistenta. Este însoţit de un bărbat în vârsta, zdravăn şi în putere – însuşi tatăl său. Au cu ei o damigeana de cinci litri şi o pasare vie. Întreb când au avut timp să ajungă atât de repede de la Buzau şi mă informează ca în clipa când vorbeam cu mătuşa, ei se aflau deja în tren. Ma interesez despre ce e vorba, dacă au păţit vreun necaz. Dimpotrivă, e vorba de o bucurie, de o veste foarte bună. Care e vestea?

— Fiul meu, zice tatăl, aşa cum îl vedeţi de bine dezvoltat, deşi nu a împlinit încă douăzeci şi doi de ani şi nu şi-a satisfăcut stagiul militar din cauza unei meningite, ne-a făcut bucuria de a fi scris o piesă de teatru. Adică o comedie.

— Bravo, zic eu, transpirat de emoţie, mi-aţi adus o veste interesanta.

— Am avea nevoie din partea dumitale de o recomandaţie către un teatru bucureştean, eventual Naţionalul. O recomandare scrisa, adauga tatăl.

— De ce scrisa?

— Ca s-o putem folosi apoi şi ca prefaţa când va publica piesa în volum.

— Daţi-mi comedia, zic, şi veniţi peste câteva zile.

— De ce să venim peste câteva zile, zice fiul, când noi am venit acum?! Aşteptam pana o citeşti.

Tipii scot manuscrisul, iar eu mă pun pe lectura. Textul nu are decât o sută două pagini dactilografiate la două rânduri. După primele cinci, tânărul ma întreabă:

— De ce nu razi, ca doar e vorba de o comedie?

— Rad mai greu, e un defect nativ.

În decurs de două ore şi jumătate (rastimp în care cei doi au băut o jumătate de damigeana) am săvârşit lectura.

— Ce zici? ma întreabă tatăl.

— Ideea nu e rea, băiatul are ceva umor, dar mai are mult de lucru.

— De lucru?! Păi ce să mai lucreze dacă a terminat-o? Scrie-ne recomandarea.

— Şi ce să spun în ea?

— Că e bună.

E greu să refuzi un om care-ţi vine în casa cu manuscrisul în braţe, mai ales când îţi aminteşti că şi tu ai fost cândva debutant. În fond, îmi zic, nu e prima mea mârşăvie. Am să spun că e bună. Cine m-o crede, n-are decât.

— Bine, zic, o să spun că e bună.

— Pai dacă tot spui că e buna, intervine tatăl, de ce nu spui că e foarte bună?

— Da, zic, e foarte bună.

Suna telefonul. E mătuşa. Ma întreabă cum e piesa nepotului. Îi spun că e foarte bună.

— Atunci, dacă e foarte bună, îmi propune ea, scrie că e geniala.

Sunt descumpănit. Nu mi se cere cumva prea mult? Mi s-a spus şi mie în decursul carierei că am scris piese foarte bune, dar niciodată că erau geniale. Îi zic tanrului autor:

— Draga, nu e prea devreme să fii genial?

— Dar ce legătura are vârsta cu genialitatea?

Avea dreptate. Poţi fi genial şi la 6 ani, cazul lui Mozart.

— Ce tot te scremi atâta? se enervează tatăl. Dacă vrei să-i faci un serviciu, fă-i-l. Dacă nu, nu.

— Hai, dom'le, insista fiul, fă-mă geniu, ce dracu'!

Ma gândesc temeinic circa un minut.

— Îmi pare rău, zic, dar nu pot. Pentru mine, acest cuvânt e sfant.

Cei doi se ridica, extrem de nervoşi, şi vin spre mine. Doamne, îmi zic, de nu mi-ar da cu ceva în cap, să mă lase schilod... Din fericire, se opresc la doi paşi.

— Bine, mă, îmi zice autorul cel tânăr, cu o scârba nemărginita, luaţi-le voi, consacraţii, pe toate! Îmbuibaţi-vă! Fiţi voi mari, fiţi voi geniali! Noi, începătorii, să crapam!

Îşi ia damigeana şi pasarea şi pleacă spre uşă. Tatăl se întoarce şi mă scuipa.

— Vedea-te-aş anonim!

Cum ies ei, suna telefonul. E mătuşa.

— Ce-ai făcut? L-ai servit pe băiat?

— Nu, zic, din poate. Cere prea mult. Nu pot.

— Dar eu, urla ea în receptor, când aveai raie şi-ai venit la mine să te ung cu toate alifiile, eu cum am putut?

Fug în balcon. Cei doi sunt jos, pe trotuar.

— Alo! strig eu.

— Ce vrei? ma întreabă autorul, bosumflat.

— Vino, dom'le, înapoi...

(V)

(w) „Nervi”-Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava”.

Soţul şi sotia stau în faţa televizorului. E seara. O seară

obişnuita. Calma. De toamna. Program neutru, pe postul doi: balet. Un balerin şi o balerina zboară prin vazduh ca nişte pasari albe, cu aripi fluturande.

Soţul fumează. Sotia fumează.

— Splendid, spune soţul.

— Ce e splendid? întreabă sotia.

— Duetul.

— Care duet?

— Duetul… De la televizor…

Femeia se uita lung spre soţ şi tace câteva minute.

— Despre care duet vorbeşti tu?

— Despre dansul acesta. Nu e un duet?

— Cum o să fie duet?! Duet e când se cânta. Când canta doi inşi în acelaşi timp.

— Dar când dansează doi inşi în acelaşi timp nu e duet?

— Nu.

— Dar ce e?

— Balet.

Soţul îşi stinge ţigara şi se întoarce către sotie.

— Ascultă, tu de ce nu obişnuieşti să judeci înainte de a spune ceva? De ce nu te obișnuiești să gândești logic? Când doi inşi fac ceva împreună – ţine minte asta de la mine – înseamnă că e vorba de un duet.

— Chiar dacă taie lemne împreună?

— Da, chiar dacă taie lemne!

— Deci noi, dacă luam acum un ferestrău şi tăiem un buştean, se cheamă ca facem un duet?

— Bineînţeles.

— Ascultă, de ce nu te duci tu la un doctor?

— De ce să mă duc la un doctor?

— Pentru că te plângeai de astenie.

— Și ce legătura are asta cu ce vorbim noi? Care-i logica?

— Te rog să retii ca nu primesc lecţii de logica de la tine! Și nici altfel de lecţii! În douăzeci de ani, de când suntem împreună, puteai să

fi înţeles asta.

Tăcere. Baletul continua. Balerinul şi balerina sunt două vartejuri albe care se îndepărtează, se întâlnesc, se contopesc, înaripate de acordurile divine ale muzicii.

— Splendid. Splendid duet.

Sotia se ridică şi se apropie de fotoliul în care se afla soţul ei.

— Ascultă, tu vrei să mă înnebuneşti?

— De ce?

— Cum de ce?

— Pai da. Te întreb de ce.

— Te rog doar atât: să taci.

— De ce să tac? Nu pot să vorbesc în casa mea?

— Poţi să vorbeşti, dar nu cu mine. Vorbeşte singur.

— Bine, vorbesc singur. Doamne, ce duet minunat!

Sotia se ridica, se duce alături, deschide un sertar, ia un carbaxin, ia apa din frigider şi-l înghite.

— Doamne, ce duc…

Sotia scoate un urlet de fiara:

— Dar taci odată!

Soţul îi răspunde calm.

— Dar nu vorbesc cu tine. Vorbesc singur.

Sotia începe să plângă.

— Mi-a spus mie după logodna varul tău că eşti sadic, şi nu l-am crezut.

— Care var?

— Un var cu care ai copilărit. „Fii atentă, mi-a spus, e un băiat bun, dar are porniri sadice. Omoară vrabii şi broaste”. A avut dreptate.

— Dar când m-ai văzut tu pe mine omorând vrabii şi broaste?

— Acum nu mai omori, dar ai omorât în copilărie. Acum sadismul tău se manifesta fata de mine. Nu e zi în care să nu mă contrazici. Nu e zi! De fiecare dată găseşti ceva ca să mă contrazici. Numai ca să-mi distrugi nervii. Să ştii ca într-o zi nu mai răspund de mine. Deşi te iubesc şi ţin la tine, ma aduci în stare să-ţi fac un rău. Nu te juca cu nervii mei. Nu mă mai contrazice!

— Pe cuvântul meu dacă tu nu eşti într-o ureche. Cine a început în seara asta cu contrazisul! N-ai început tu?

— Eu am început?

— Bineînţeles. Eu am zis: uite ce duet grozav, şi ţie ţi-a sărit tandara.

— Păi cum să nu-mi sara tandara dacă spui tâmpenii?

— Care tâmpenii?

— Chestia cu duetul.

— Aia e o tâmpenie?

— Bineînţeles.

— Ascultă, cu tine nu o scoate omul la capăt. Pleacă de aici!

— De ce să plec eu şi să nu pleci tu?

— Unde vrei să plec? În strada? Casă, din câte ştiu, e pe numele meu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce ai auzit.

— Va sa zica ma dai afară din casa?!

— N-am spus că te dau afară din casă, am spus ca aceasta casa e pe numele meu.

— Şi mobila e pe numele tău?

— Nu e pe el meu, dar nici pe al tău. În orice caz, nu tu ai dat banii pe ea.

— Dar ce-am făcut eu cu banii mei? Cu leafa mea? I-am băut?

— Nu ştiu. Ţi-ai ajutat nepotii… I-ai luat maică-tii loc de veci. Eu la ai mei nu le-am pus nici cruce de lemn… La înmormântarea lor n-ai catidicsit să vii. Te-a lovit tocmai atunci gripa… La pomenirea de trei luni îţi iesea măseaua de minte…

— Auzi?

— Aud.

— Ce-ar fi să-ţi aduci aminte ce-ai făcut tu în seara când mama trăgea sa moara chiar în camera în care te afli acum?

— Ce-am făcut?

— Te-ai imbatat ca un porc.

— De durere. Sufeream.

— Tu?! Care-o blestemai de fata cu mine s-o calce tramvaiul.

— Şi? A călcat-o?

— Nu, dar ai fi vrut. Ai un suflet de câine. De bestie.

— Te rog să-ţi masori cuvintele. S-ar putea să mă enervezi.

— Şi?!

Pauza. Soţul îşi aprinde o ţigară. Sotia îşi aprinde şi ea o ţigară şi-şi şterge o lacrimă din colţul ochiului stâng. Apoi se duce la bucătărie şi face două cafele: una pentru ea, una pentru el.

— Mersi, spune soţul.

— Cu plăcere, spune sotia.

Baletul de pe micul ecran continua. Balerinul şi balerina zboară pe scena ca printr-un vazduh de spume şi stele.

— Doamne, ce duet superb!

— Termina! urla sotia. Termina, ca nu ştiu ce-ţi fac!

A doua zi mi se pare ca unul dintre ei a intentat divorţ. Dar nu sunt sigur.

(X)

(y) „De ce? „– Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava".

Între 10 şi 10 jumătate (ora gustării), Cercel trece întotdeauna prin biroul meu pentru zece minute, gusta din parizerul meu, din caşcavalul meu („mă, de unde găseşti tu *Dobrogea*?"), îmi ia unul din cele două mere ionatane şi-mi plasează ultima bomba din instituţie.

— Ascultă, îţi spun o chestie de cazi de pe scaun, dar dă-ţi cuvântul tău de om ca nu spui la nimeni.

De obicei îmi dau cuvântul de două ori cuvântul meu de om şi o dată pe cel de onoare. De asta data tac şi mănânc parizer.

— Ma, dacă latri, ma nenoroceşti! insista Cercel, muşcând din caşcavalul meu. E o chestie delicata, n-am spus-o la nimeni, nici neveste-mii. Fii atent! Iordan e în pom. Cred că-şi da demisia şi pleacă în provincie de bunăvoie, nu mai are nicio şansă, trebuie să-şi ia campii.

Cercel aşteaptă să-l întreb de ce, dar eu nu-l întreb.

— Nu mă întrebi de ce?

— Nu.

Cercel e stupefiat.

— Cum, nu mă întrebi de ce își da Iordan demisia, de ce pleacă de bunăvoiein provincie?!

— Nu, zic eu, neclintit, nu te întreb.

— De ce nu mă întrebi?

— Pentru că nu vreau!

— Cercel se așază pe scaun. I s-au înmuiat picioarele. E năuc. Se face roșu la față de indignare.

— Bine, dom'le, atunci înseamnă ca nu te interesează și nu-ți mai spun.

— Nu, nu mă interesează.

Cercel pleacă. E palid; parca se clatina.

Peste o jumătate de ora mi se face mila de el și-i dau un telefon.

— Cercel, ce faci?

Îmi trântește receptorul, dar știu ca peste un sfert de ora va fi la mine în birou. Altfel crapa.

— Ascultă, mă-imi zice el, luându-mi ultima țigara buna din pachet – de ce ești, mă, cinic? De ce ești, mă, rău?

Eu știu unde e vulnerabil Cercel: el îți vinde o noutate, un zvon, o „soparla" la orice oră din zi și din noapte, dar cu condiția sa simtă că te interesează în cel mai înalt grad, că te zguduie, că te uluiește, că te face să cazi de pe scaun. Nu vrea alta răsplata decât să te lase cu gura căscată. Probabil ca niciodată n-a fost mai fericit în viața lui decât atunci când mi s-a făcut rău la vestea ca directorul adjunct are o soră surdo-muta sau atunci când m-am înecat cu o bucată de salam italian aflând ca directorului plin i s-a suspendat permisul de conducere auto pentru depășire ilegala. Ei bine, astăzi s-a întâmplat ceva cu mine: nu mai pot să mă uluiesc în fața veștilor lui Cercel. Nu mai pot să fiu curios. Nu mai pot să întreb de ce. Nu mai pot!

Cercel ma privește distrus. E un om nenorocit. Știe că m-a pierdut. Că nu mai poate conta pe mine. Va trebui să caute alt client.

Înainte de a pune mâna pe clanța, mă mai întreabă o dată, cu glasul răgușit de spaima:

— Nu mă întrebi?

Eu clatin din cap, neînduplecat.

De acum încolo îmi voi mânca singur gustarea. Şi nu voi mai afla eu primul ultimele vesti din instituţie.

Viaţa mea se va schimba aproape radical.

(z)

(să) „Duminica pustie” – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava”.

Duminica. Ploua. Gica e cuprins de o tristeţe fără sfârşit.

— Draga, o întreabă el pe Stela, nevasta-sa, avem şi noi o bucată de sprit în casa?

— Dacă nu aduci, de unde să avem?

— Dar de mâncare avem?

— Nu. Du-te şi cumpăra.

— Pe ploaia asta?

Gica se cauta prin buzunare. N-are nici ţigări. Şi nici bani. Ultima sută, de care nu ştia nevasta-sa şi pe care o ţinea în buletin, a prapadit-o cu amicii, la sprit. Ce se poate face într-o duminica în care n-ai ce face? Gica se gândeşte intens. Cel mai bine ar fi dacă ar merge la cineva în vizita. Undeva unde să fie servit din belşug cu mâncare, băutura şi distracţie, unde să se simtă bine, să petreacă şi să nu-l coste niciun ban. La cine s-ar putea face o asemenea vizita rentabila?

— Draga, îi zise el Stelei, hai să mergem şi noi undeva, într-o vizită. Ai vreo idee?

— Eu să am idei?

— Da’ de ce să n-ai? Ţi-am interzis eu? Şi dacă n-ai idei, ai neamuri. Hai să mergem la neamurile tale.

— Care neamurile mele?

— Alea care-au tabarat la nunta ca muştele… ca furnicile… Care nu mai plecau nici a treia zi şi care devastaseră totul, de nu mai rămăsese nimic în camara: o murătura, o nuca, o chiftea… De ce nu ne cheamă ai tai la ei?

— Dar unde ai mâncat şi ai petrecut duminica trecută până la miezul nopţii? Nu la o tanti de-a mea?

— E femeie bătrâna, că-i ziceam ceva. Ai uitat ca la un moment dat mi-a atras atenţia că i-am pătat fata de masa?! Sau că mi-a zis de fata cu tine şi maică-ta c-am luat tot pieptul de pasare din piftie şi că n-am lăsat nimic pentru copii?! Se face o asemenea observaţie unui musafir?! Sau ai uitat că mi-a spus de trei ori să mă duc după sifoane, de m-a obligat s-o reped şi să-i zic ca eu nu sunt servitorul ei?! Sau ca la plecare nu ne-a pus nimic în sacoşa?! Ai uitat toate astea? Noroc cu cele douăzeci de chiftele pe care le-am ascuns eu în buzunar şi jumătatea aia de salam de iarna pe care ţi-am plasat-o tot eu în geanta. Auzi, ce-ar fi să mergem în vizita la unchi-tu, Vasile, ăla care s-a fotografiat cu tine când aveai carlionti blonzi?

— Nu ştii că ai să-i dai nişte bani înapoi?

— Ce bani?! A, aia cinci mii! Ce vorbeşti? Să i-i dau înapoi?! Va sa zica el vine la nunta cu o vază cehoslovaca de nouăzeci şi doi de lei şi cincizeci de bani, ditamai ruda de gradu unu, iar eu când îl prind la înghesuiala şi-l mint că am o lipsă în gestiune de cinci mii şi dacă nu mă împrumuta să-i pun la loc în două ore mă umfla – ca dacă nu minţi şi nu îngroşi obrazul, nu se poate scoate un leu de la neamurile tale, ca eu am avut ideea, eu am avut şi lacrima pe obraz, ca tu, ruşinoaso, te ascunseseşi într-un colţ, de jena – va sa zica, după ce-i smulg banii ăştia pe parca i-aş fi smuls unghiile, să i-i dau sinapoi?! Uite, cotul! Draga, cine da cu împrumut, înseamnă că are mai mult decât îi trebuie. Banul să circule – de la ăla care are la ăla care nu are. Nu mai mergem la el în vizita, îl ocolim cât putem, paguba-n ciuperci! auzi, dar de ce nu mergem la taică-tu şi la maică-ta, că au de toate, le zicem săru' mâna, ce mai faceţi, ne era dor de voi, ne era…

— Ai uitat?

— Ce?

— C-au fost bolnavi în spital şi nu te-ai dus o dată să-i vezi şi ca nici mie nu mi-ai dat voie să merg mai mult de o dată pe săptămâna, ca nu cumva să dau prea mulţi bani pe portocale?

— Draga, nu fă din mine un meschin, că nu sunt. Ţi-am interzis să mergi prea des la spital din pricina microbilor. Să-mi vii în casa cu vreo boală, cu vreun virus, cu vreo enzima?!

— Dar tu când cutreieri toate cârciumile?

— Pardon. În cârciumi nu exista microbi. Acolo unde exista alcool, nu exista microbi. Hai, că mi s-a făcut foame şi sete, as bea un sprit bun şi rece. Gândeşte-te la o alta ruda, un unchi de-al doilea, de-al zecelea, un var, un cumnat prin alianţa... Gândeşte-te, nu te uita pe pereţi! Fă ceva! Doamne, de ce m-ai făcut orfan?

(bb)

(ce) „Fii drăguţ" – Ion Baiesu. Schiţa umoristica din volumul „Dragoste bolnava".

Alo! Gigi? Ce faci, mă, n-ai plecat? Hai, mai băiete, că e târziu, încep să vină musafirii. Auzi, ai luat tot ce trebuia? Sarmalele... Să fie calde, ca să nu mai pierdem vremea... Nu pune oala în sacoşa de plastic, că se topeşte şi se-ntâmpla naibii vreo nenorocire, le aduni de pe asfalt... Şi casetofonul... Nu-l uita, ca mai faci un drum. Ia şi picupul. Ia-l, să fie. Dimineaţa mai punem un Gica Petrescu, o Romica Puceanu... Auzi, mai, tu n-ai nişte murături mai ca lumea, ca ştiu că te pricepi. Aşa, gogonele, gogoşari, telina... Pepenasi ai? Bravo! Ia cât mai mulţi, surpriza serii. Bine, mai, dă-i bătaie. Pa! Alo, stai aşa! mai, Gigi, îţi spun o chestie fioroasa, cazi pe jos. Nu ne-a ieşit piftia. Nu i-a pus nevastă-mea suficienta gelatina şi nu s-a închegat. E sleita. Aveţi voi ceva în acest sens? Atunci ia două platouri, să fie... Bine, mă, mersi, eşti un drăguţ, dă-i bătaie, pa! Pai ia şi tu un taxi. E greu, cred şi eu, nu încerca la telefon, stai în strada şi faci cu mana... Poate găseşti o ocazie particulara... Ma, scuză-mă, dar nu pot să scot maşina din garaj pe vremea asta, tu ştii ca din noiembrie o pun la iernat şi-o scot în aprilie... Hai că te descurci tu. Pa! mai, scuză-mă, uitasem să te întreb de vin. Ai ceva special? Păi, varu-ala al tău de la... Aha! Săracu'... De, lăcomia. Atunci ia d-ala înfundat de la alimentara. La chil. Sec. Vreo zece, maximum cinspe. Hai, pa! Nu te întreb de bani, ca ştiu că ai, slava Domnului, te descurci, nu te întreb cum... Alo! mai, nu da drumul la taxi, ca poate dai o fugă până-n Sulea, ca s-aduci o mătuşa. N-o cunoşti, e o tipă simpatica, haioasa foc, ne face program... Auzi, ştii ce zice nevastă-mea? Ca la anu' să facem revelionul la voi. Aveţi mai mult spaţiu, nu deranjam vecinii... În sfârşit, chestia asta o discutam la

noapte, c-avem timp. Dă-i bătaie! Pa! Alo! Gigi! Ma, fii tu drăguţ şi fa un ocol pe la „Mistreţul”, cică au salam, de urs, de mistreţ, de veveriţa… Da, şi de Woody… Hai că eşti simpatic, ai umor. Dă-i bătaie! Pa! Alo! Alo! Bravo! A închis! Şi-am uitat esenţialul: să-i zic s-o ia şi pe nevasta-sa. Altfel cine-o să spele vasele?